

2299

Վ. ԶԱՊԼԻՆԱ ՅԵՎ Դ. ԳՈՐԼՈՎ

ԱՐՋՈՒԿ ՄՌՆՋԻԿԸ
ՅԵՎ
ՆՐԱ ԸՆԿԵՐՆԵՐԸ

891.71 Մ
Զ-24

ՊԵՏԻՐԱՏ

891.715
2-24

Վ. ԶԱՊԼԻՆԱ ՅԵՎ Դ. ԳՈՐԼՈՎ

30 MAY 2011

ԱՐՋՈՒԿ ՄԻՆՉԻԿԸ ՅԵՎ ՆՐԱ ԸՆԿԵՐՆԵՐԸ

Նկարներ Դ. ԳՈՐԼՈՎԻ

2005-06

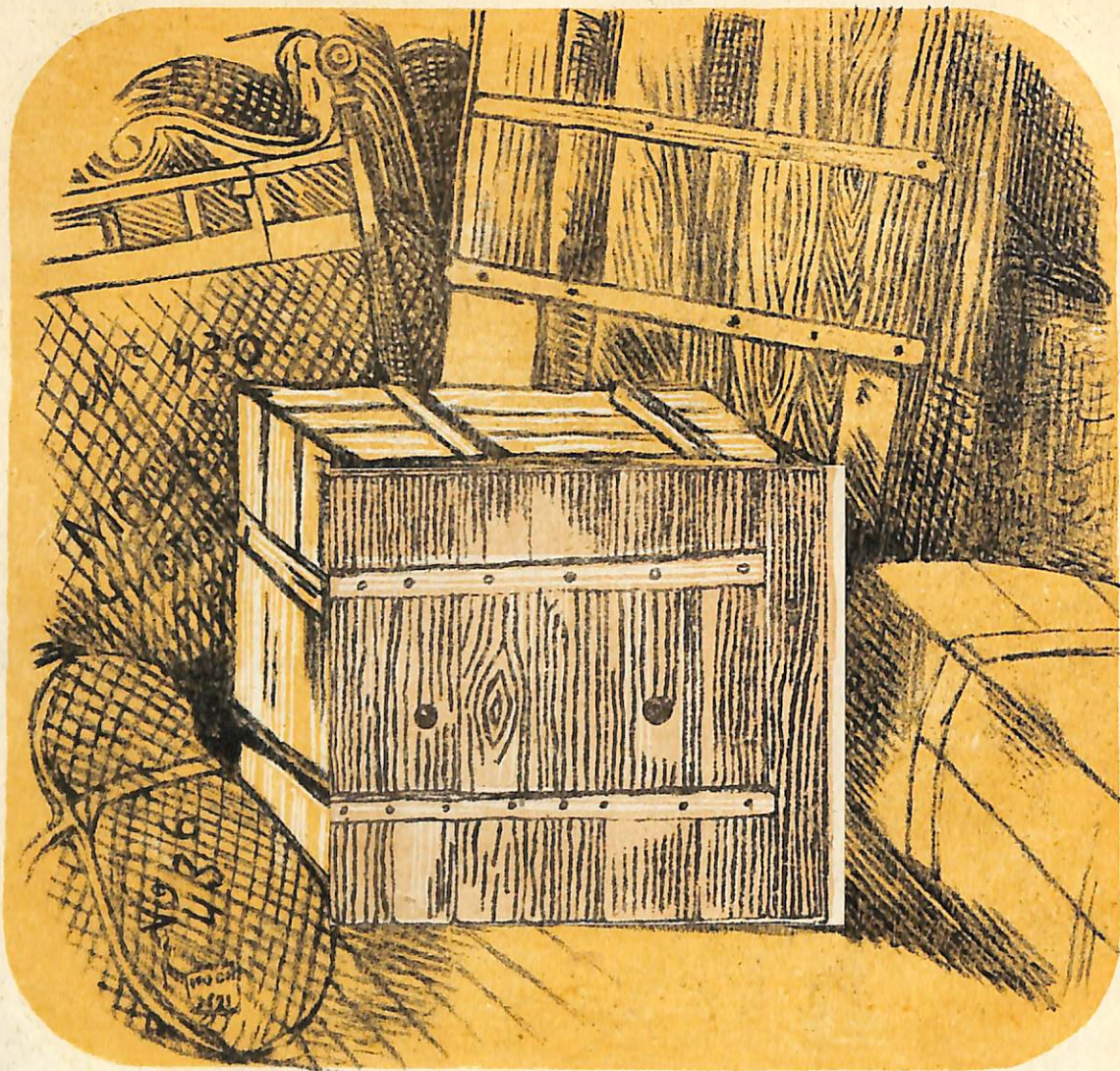
59926-66

Գնացքն ընթանում է անտառի միջով: Շոգեքարշի հետևից վազում են վագոնները: Աղմկում են անիվները: Քամուց որորվում են կեչիներն ու յեղենիները:

Ճատանվում են թփերը: Նապաստակը դուրս պրծավ մարգագետինը: Ականջներն է խլշկոտում: Նստել ու նայում է: Հանկարծ շոգեքարշը սուլեց: Նապաստակը վախեցավ և փախավ անտառ:

Ծանրոցների վազոնում, արկղների, կապոցների և ճամբրուկների միջև դրված է դռնակներով մի մեծ փայտե արկղ:

Յուրաքանչյուր կայարանում այդ արկղին մոտենում
 եր ուղեկցողը, բաց անում դռնակներն ու մեջն ավտելով
 կաթ դնում: Ո՞վ կար այդ արկղի մեջ: Ու՞մ համար եր
 գրվում այդ կաթը: Գուցե այնտեղ կատու կար իր ձագե-
 րով: Ի՞նչ եք կարծում: Ա՛յ, մի փոքր սպասեցեք, յերբ
 գնացքը կհասնի Մոսկվա—կիմանաք:

Գնացքը հասավ Մոսկվա: Վագոնից արկղը հանեցին:
 Դրին բեռնատար ավտոյի վրա և տարան կենդանաբանա-
 կան այգին: Բաց արին և այնտեղից դուրս վագոնին արջի
 յերկու քոթոթներ:

Քոթոթներից մեկը նիհար եր ու չար, նրան Մռնչիկ էյին
 կանչում: Իսկ նրա հասուիկ ու բարի քրոջը՝ Դանդալոչ:

Քոթոթներին բաց թողին այն հրապարակը, փորտեղ ապրում էյին աղվեսիկը, առյուծի ձագուկը, գայլուկներն և ուլիկը։ Մի անգամից այդքան անձանոթ գազաններ տեսնելով՝ արջուկները վախից ծառը բարձրացան։ Նրանք ծառից ցած են նայում, իսկ հրապարակում գազանները վազում, խաղում ու գլխկոնձի յեն տալիս։ Արջուկների նախանձն է գալիս, իրենք ել սիրում են խաղալ, բայց վախենում են իջնել։

Մռնչիկը սրտապնդվեց, ծառից իջավ ցած։ Իսկ առյուծիկը կարծես հենց նրան եր սպասում և ուզում եր թաթով խփել։ Մռնչիկը գետին ընկավ և վախից ափանջները կծկեց։

Հետո մոտ վազեց ուլիկը, կանգնեց հետևի վրաների վրա՝ կարծես պատրաստվում եր պարելու։ Իսկ Մռնչիկը նստեց գետնին, բայց թե հետո ի՞նչ աներ— ինքն եւ չգիտեր։ Արդյո՞ք նորից ծառը բարձրանալ, թե ուլիկի և մյուս գազանների հետ խաղալ ու վազվզել։

Իսկ Լասկա շնիկի հետ Մռնչիկն անմիջապես բարեկամացավ։ Շնիկը նրա գնչիկը լիզեց, իսկ Մռնչիկը նրան գրկեց իր թաթերով։ Յեվ հետո նրանք ամբողջ ուրը միասին վազվզում ու խաղում էին։

Ուրախ եր հրապարակում: Մռնչիկը Հասկայի հետևից
եր վազում, Հասկան աղվեսիկի, առյուծիկն ել թագնվում
եր կոճղի հետևն ու պահամտցիկ խաղում:

Իսկ Դանդալոշն և Ուլիկը տընկողի եյին խաղում:
Մեկ յերկու վեր, մեկ յերկու վայր, մեկ յերկու վեր,
մեկ յերկու վայր:

Գազանները խաղից և շատ վազվզելուց հագեցած՝ ուտել ցանկացան:

Գայլուկին, աղվեսիկներին և առյուծիկին հուամ միս տվին, իսկ Մոնչիկի առաջն ափսեյով կաթ դրին: Աղվեսիկները իրար հետ կովում են, միսը բաժանել չեն կարողանում: Մոնչիկը գունչը ափսեյի մեջ է կոխել, վոչ վոքի վրա ուշադրություն չդարձնելով իր կաթն է խմում:

Ճաշից հետո—մեռյալ ժամ է: Բոլորը պառկեցին քնելու: Առյուծիկը ձգվեց խոտերի վրա: Աղվեսիկն ու գայլուկը գունդ ու կծիկ դարձան: Անշարժ, իրար գրկած պառկեցին նաև Մոնչիկն ու Լասկան: Այդպես միասին նրանց համար լավ եր և տաք:

Մի անգամ առյուծիկը, աղվեսիկն ու խոզուկը խաղում էին հրապարակում, Մանչիկը թագուն մոտեցավ ջրի ծորակին, բացեց այն և տակից թաթով բռնեց: Հենց վոր ջուրը ցանվեց առյուծիկի, աղվեսիկի ու խոզուկի վրա, նրանք խփույն դես ու դեն փախան, բայց վրնց փախան: Իսկ Մանչիկը ինքնագործ կանգնած շարունակում է ջուր ցանել:

Մանչիկը սիրում էր ծառ բարձրանալ: Բարձրանում էր ու ծառից ցած նայում: Մի անգամ էլ նա բարձրացավ ծառի կատարը: Նրա տակի ճյուղը կոտրվեց: Մանչիկը կախ ընկավ: Կախվել մոռնում է, թաթերն է կծկում, ցած ընկնելուց վախենում:

Մեկ անգամ պահապանն իր ցախավելը մոռացել էր հրապարակում: Փաղանները վրա պրծան ցախավելին: Փաշքշեցին ու քրքրեցին: Յեվ այդպես յերկար ժամանակ նրանք ցախավելով զբաղվեցին, մինչև վոր բոլորովին կոտրատեցին:

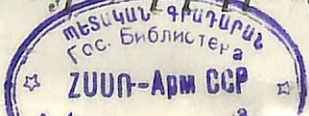

Յեկավ ցուրտ, խոնավ և անձրեվային աշունը: Հրապարակը փակվեց: Առյուծի ձագուկներին, աղվեսիկներին և ուլիկներին տեղափոխեցին ուրիշ կենդանաբանական այգիներ: Լասկա շնիկին մի քաղաքացի գնեց: Իսկ Մռնչիկին փակեցին վանդակի մեջ: Մռնչիկը տեսնելով, վոր իր բարեկամներին տանում են, ինքն ել ուզում է պոկվել ու գնալ, բայց յերկաթե վանդակը չի թողնում: Դե, այժմ, Մռնչիկ, նստի վանդակում: Դու արդեն մեծ արջ ես դարձել:

Անցավ աշունը, ձմեռն ել անցավ: Յեկավ գարունը: Լասկա շնիկն իր նոր տիրոջ հետ յեկավ կենդանաբանական այգին: Տեսնելով Մոնչիկին վանդակում նա վրա ընկավ, սկսեց փաղաքշել նրան և հաջել:

Մոնչիկը նույնպես ճանաչեց նրան, թաթերով գրկեց ու պոկ չեկավ: Այդպես ել ստիպված յեղան Լասկային թողնել կենդանաբանական այգում: Յեվ Մոնչիկն ու Լասկան շատ ուրախ ելին, փոքր իրենք նորից պետք ե միասին ապրեն:

Պատ. խմբագիր՝ Գ. Ղաղարյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ան. Կասալյան
Սրբագրիչ՝ Բ. Հովակիմյան

Գլավիտի լիազոր Ղ. — 3542 Հրատ. 4091.
Պատվեր 3. Տիրաժ 5000.
Թուղթ 62x94 Տպագր. 2 մամ.
Մեկ մամ. 17500 նիշ. Հեղինակ, 1/8 մամ.
Հանձնված ե արտադրության 2 հունվարի 1938 թ.
Ստորագրված ե տպագրության համար 9 մարտի 1938 թ.
Գրել 1 ո. 35 կող.

Պետհրատի I տպարան, Յերևան, Լենինի 65

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0391386

ԳԻՆԸ 1 Ռ. 35 Կ.

294

4540

2299

907

В. ЧАПЛИНА и Д. ГОРЛОВ
МЕДВЕЖОНОК РЫЧИК
И ЕГО ТОВАРИЩИ
ГИЗ АРМ. ССР, ЕРЕВАН

38-1
2299